ANUL IV. -- No. 18
15 Iulie 1928

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 luni 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA A. ANCA, CHIRIAȘ:
PETRU TIMARIU
CLUJ, STRADA REGINA MARIA Nr. 43

ANUL IV. — Nr. 18 15 Iulie 1928

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Rubrica permanentă.

Pentru ca să se ştie

Denunţăm din nou marelui public pe aceia, cari au apărat pe Jidanul GROEDEL în procesul cu Maramureşenii, de pe urma căruia sătenii de baştină şi-au perdut pădurile ce le aparţineau de veacuri:

Apărătorii, cumpăraţi cu banii lui Iuda, poartă numele:
EMIL HAŢIEGANU, deputat naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.
MIRCEA DJUVARĂ, deputat liberal şi profesor la Universitatea din Bucureşti.
VALERIU ROMAN, proaspăt liberal, fost secretar general al L. A. N. C.

Cine ajută pe duşmanii României la bârfirea ţării?
COSTA FORU, dela „anumita presă“ şi
N. GHIULEA, membru în partidul naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.

Având în vedere, că Inalta Curte de Casaţie a adjudecat Jidanului Groedel 26.000 jugere în paguba Maramureşenilor, aşa încât veneticul acaparator a ajuns proprietarul acestui latifundiu forestier, noi cerem cu stăruinţă, în virtutea legii agrare, ca imediat ce va fi ieşit din indiviziune Jidanul Groedel să fie expropriat la fel ca şi ceilalţi proprietari de păduri, pentru ca acele comune de pe valea Vişeului, cari au dreptul după lege, să fie puse în stăpânirea pădurilor, ce le-au aparţinut din moşi-strămoşi.

In discursul rostit la senat, în ziua de 22 Martie 1928, P. S. S. Episcopul Nicolae Ivan dela Cluj, la discuţia generală a legii Cultelor (vezi revista *Renaşterea*, organul oficial al Eparhiei, No. 14 din 1 Aprilie 1928) a atins chestiunea mizeriei Moţilor provenită din faptul că *„pădurile de mult le-a tăiat dl. Tischler cu concursul binevoitor al politicianilor patentaţi din Ardeal“*.

Ştii, onorate cititor, cine sunt *„politicianii patentaţi“*, cari au ajutat pe Jidanul Tischler să despoaie pe Moţi de averea lor strămoşească? Iată numele celor vinovaţi:
EMIL HAŢIEGANU, deputat naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.
GHEORGHE LEON, deputat liberal şi profesor la Universitatea din Cluj.
PETRE GROZA, fost ministru averescan.

„INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ“

Remediile alcoolismului [1)]

Remedii morale

Ei bine, în faţa unui asemenea dezastru incomparabil, e absolută nevoie ca întreaga suflare românească, — rămasă neatinsă de molima alcoolismului. — să se adune şi să constitue o Oaste a izbăvirii.

Trebue ca toţi Preoţii, — ce sunt învăţătorii moralei creştine, — în frunte cu înalţii prelaţi: Patriarh, Mitropoliţi, Episcopi, — să facă, în continuu, predici anti-alcoolice, — în Biserici şi în afară de Biserici, — ca să cureţe şi să ferească pe Credincioşi de păcatul Beţiei. Astfel, ei trebue să se unească cu toţii şi să propovăduiască o Sfântă Cruciadă, în contra acestui cataclism îngrozitor, — ce e pe cale să nimicească Românismul.

Aceeaş operă de salvare naţională trebue să o întreprinză, toţi Invăţătorii primari, toţi Profesorii secundari şi universitari, în diverse Şcoli inferioare şi superioare. Şi ar fi bine ca învăţământul antialcoolic să devie pretutindeni obligator.

De asemenea, întreaga Presă naţională trebue să dea tot concursul acestor sforţări, — căci ea e un factor eminent de cultură, ce pătrunde până în adâncul masselor populare.

Insă, — cea ce e mult mai important, — trebue ca toţi Şefii mici şi mari ai Armatei, cari şi ei sunt învăţătorii Naţiei — să vorbească mereu, cu rost şi chiar fără rost, tinerilor Soldaţi, despre primejdiile Alcoolismului şi să-i facă să evite, cu scârbă şi cu groază, rachiurile ucigătoare.

Apoi, toţi Studenţii, toţi Intelectualii cu bun simţ, toţi Oamenii de bine, trebue să formeze nenumărate echipe, care să cutreere oraşele şi cătunele, să pătrunză prin case, prin colibe, prin bordee, şi, — prin cuvântări, prin conferinţe,

1) Capitol reprodus din lucrarea intitulată *Jidanii şi Alcoolismul* apărută la Bucureşti în 1927.

prin şezători, să aducă lumina mântuitoare nenorocitelor victime oarbe ale invaziei jidăneşti.

In sfârşit, mai trebue ca toţi Medicii, — cari ştiu prea bine, că e aproape imposibil să vindeci un beţiv de patima sa infamă, ce se aseamănă cu acea a morfinomanului, — să nu uite că un singur sentiment mai poate opri pe beţivul, alunecat pe panta pierzării, — anume: teama de moarte.

Astfel, Lancereaux izbea cu putere imaginaţia bolnavilor săi beţivi, zicându-le, cu convingere: „Continuaţi să beţi şi nu veţi mai avea de trăit decât cel mai mult doi ani. Peste un an, veţi fi tuberculoşi". Şi, adesea, glasul său impresionant, — ce era primit cu încredere, — avea efect mântuitor.

Remedii sociale

Dar, toate aceste procedări morale, deşi excelente, nu sunt de ajuns pentru a curma răul, — atât de grozavă e gangrena pe care ne-a inoculat-o Jidanul.

„Alte măsuri sunt necesare, şi chiar urgente. Ele trebuesc impuse prin legi, — care legi trebuesc executate.

Dar, pentru aceasta, e nevoie de legislatori înţelepţi, generoşi, devotaţi Neamului, cari, — în loc să încurajeze pe „Otrăvitorii publici", — să-i dispreţuiască şi să pue interesul general, d'asupra intereselor lor particulare" (Lancereaux).

Intr'adevăr, mai trebue ca Guvernul să înţeleagă adâncimea prăpastiei spre care a pornit Românismul, şi să ia măsuri drastice, ce singure pot duce la îndreptare.

Astfel e de o necesitate imperioasă şi inexorabilă, ca Statul să institue, asupra Alcoolului, un Monopol, — nu îmbogăţitor al Fiscului, — ci înfrânător, prohibitiv.

E de neapărată nevoie ca:

1. Statul să ia asupra sa, în mod exclusiv, fabricarea şi vânzarea Spirtului, — de orice provenienţă (cereale, cartofi, sfeclă, vin, drojdie, fructe, etc.)

2. Spirtul, fabricat în distileriile Statului, să nu servească, câtuşi de puţin, ca băutură. El să fie imediat şi în totalitate denaturat (pentru ardere) sau amestecat cu benzină (pentru automobile şi industrie).

O cantitate minimă să fie rezervată pentru lucrări ştiinţifice (chimie, medicină, farmacie). Dar întrebuinţarea ei să fie riguros controlată.

3. Să se suprime fabricarea şi vânzarea ori-cărui rachiu, — şi, în primul rând, a ori-cărei băuturi alcoolice, dulci şi aromatizate cu esenţe vegetale.

Să se supravegheze cu străşnicie fraudele, la graniţe.

Iar băuturile alcoolice, importate din Străinătate, să fie supuse la supra-taxe fabuloase, care să taie, pe de-a întregul, pofta ori-cărui beţiv, fie el cât de bogat.

4. Să se desfiinţeze cu desăvârşire toate distileriile particulare, mari şi mici, până la alambicurile cu care podgorenii îşi prepară ţuica şi rachiurile de drojdie şi de tescovină.

Iar produsele prime (prune, drojdie de vin, tescovină) să fie predate distileriilor Statului, — care va despăgubi pe posesori.

Cât despre livezile de pruni, — ce acoperă o bună parte din dealuri, — ele ar putea să servească la prepararea prunelor uscate, — ca acele din Bosnia şi Herţegovina, — şi să constituiască, prin export, o sursă însemnată de bogăţie, . . . iar nu, ca ţuica, o cauză de degenerare şi de sinucidere.

Această desfiinţare a alambicurilor podgorenilor echivalează cu suprimarea cârciumei la domiciliu, ce otrăveşte bărbat, femee şi copii.

De altfel „le privilège des bouilleurs de cru", — menţinut în Franţa numai în vederea alegerilor, — e unul din cancerele hidoase ce roade această nenorocită ţară.

5. Să se desfiinţeze toate fabricile de esenţe vegetale, cu care se falşifică băuturile spirtoase.

In acelaş timp, să se ia măsuri de supraveghere serioasă, ca cârciumarii să nu prepare, ei înşişi, cu asemenea esenţe, rachiuri, a căror vânzare e oprită.

6. Să se desfiinţeze de asemenea toate cârciumile, mari şi mici, care vând spirt, rachiuri şi licoruri, — precum şi toate debitele de alcool, ce se ascund subt diferite numiri, ca: bodegi, băcănii, cofetării, cafenele, bufete, cluburi, cazino, hoteluri, ospătării, hanuri, cantine, restaurante de zi şi de noapte, etc.

7. Să nu existe decât cârciumile, în care se vând, numai şi numai vinul şi berea.

Dar, să se ia măsuri riguroase ca aceste băuturi să fie naturale şi-să nu fie falşificate, de cârciumari, cu alcool şi cu alte ingrediente păstrătoare, dar vătămătoare sănătăţii.

Numărul acestor cârciumi să fie limitat la un singur debit pentru 1000 de capi de familie. Iar, în comunele cu mai puţini locuitori, să urmăm exemplul Suediei şi al Finlandei care, în asemenea condiţii, suprimă debitul.

Diminuarea numărului debitelor a produs scăderea Alcoolismului în Olanda, unde, — din 42.000 de cârciumi, — au rămas numai 14.000.

In plus, aceste debite,

să se închiză seara la ora 7, — ca în Rusia;

să nu fie deschise Duminicile şi Sărbătorile, decât la ora 2 după prânz;

să fie aşezate la o anumită distanţă de Biserici, de Cimitire, de Cazărmi, de Şcoli, etc.;

să nu conţie, alte femei, decât soţia şi fiicele cârciumarului;

să nu se joace, în ele, la noroc.

In sfârşit, ca în Anglia, individul beat să fie pedepsit cu o amendă considerabilă, — bună-oară, de 10 000 lei, — iar cârciumarul, la care s'a îmbătat, cu o amendă de 10 ori mai mare şi cu închisoarea.

Pedepsele să fie straşnice mai ales pentru Funcţionarii Căilor ferate şi pentru Conducătorii de Tramwaie, sau de Automobile.

Cu alte cuvinte, Statul e dator să ia măsuri energice de oprire, analoage cu acelea ce, — în ţări cu adevărat civilizate, ca: Norvegia, Suedia, Statele-Unite ale Americei, — au dat rezultate strălucite.

Şi Guvernanţii să nu creadă că e de ajuns să aplice, deocamdată, jumătăţi de măsuri, — căci boala Alcoolismului, ca gangrena gazoasă, nu poate fi înfrântă, decât printr'o amputaţie radicală.

Prin urmare: ori tot, — ori nimic.

Numai în asemenea condiţii, mobilizarea simultană a factorilor morali şi a puterilor Statului, va avea oare-care sorţi de izbândă, în lupta de exterminare, ce ne-o dă, fără răgaz, teribilul Jidan.

Numai aşa şi nu altfel, vom putea scăpa, pe nenorociţii noştri fraţi, din chinurile Alcoolismului, — ce e un adevărat Iad pământesc.

Iar, când vom isbuti, miliardele, — pe care Românii, ce inconştient se sinucid, le vâră azi în pungile Jidanilor, — vor servi la ameliorarea stării materiale, la cultivarea şi la ridicarea socială a păturii fundamentale a Românismului.

Despăgubiri

Şi să nu ni se spue că Monopolul alcoolului cere prea mari sacrificii unor particulari (cârciumari şi distilatori), — ce sunt „otrăvitori publici", — căci nimic nu e plătit prea scump, de făptuitorii de rele, când e vorba să scoţi, din ghiarele implacabile ale morţii, Fiinţa cea mai preţioasă, ce repre-

zintă însăşi sorgintea Neamului românesc.

De altfel, Statul, expropriind pe aceşti indivizi criminali, nu le datoreşte nici o despăgubire.

Şi asemenea părere a fost emisă, — în America şi în occidentul Europei, de către oameni înţelepţi, cu situaţii sociale preponderente.

Iată ce zice, în 1887, Curtea supremă din Statele-Unite:

„Statul poate, — în virtutea dreptului său de poliţie, — să regulamenteze şi chiar să suprime în totalitate, orice trafic ce pare a fi o sursă de pericol public, — fără ca, pentru aceasta, să creeze, pentru interesaţii păgubiţi, vre-un drept de reparaţie.

Or, comerţul băuturilor spirtoase intră, — caşi prostituţia, — în această categorie".

Şi un mare ministru al Belgiei, Lejeune, se exprimă la fel:

„Otrăvirea nu poate fi un drept. Legea oprind, — prin măsuri de salvare publică, — o practică ucigătoare, nu expropriază pe cei ce s'au îmbogăţit, printr'o stupidă toleranţă".

Dr. N. C. PAULESCU
Profesor la Universitatea din Bucureşti.

„Glasul Moţilor"

Aşa se numeşte gazeta săptămânală ce apare în Abrud jud. Alba — Piaţa Ferdinand I. Nr. 34, sub direcţia dlui Ioan Micu.

Dl Ioan Micu directorul şcoalei normale de băeţi din Abrud, este un om cu multă înţelegere pentru nevoile Moţilor.

Din cele văzute în toamna anului trecut la Abrud, cu ocaziunea sfinţirii Drapelului Reuniunii Meseriaşilor Români, şi din felul cum se prezintă „Glasul Moţilor", ziar iniţiat, susţinut cu mari jertfe materiale şi spirituale, redactat şi condus de dl Ioan Micu, mă îndreptăţesc să-l caracterizez aşa precum am spus mai sus; şi nu cred să mă înşel în aprecierile mele.

In cele 29 de numere primite până ce scriu şirele prezente, am urmărit cu mare plăcere şi cu mult interes toate chestiunile Moţilor puse la ordinea zilei de acest ziar. Mineritul, industria lemnului, creşterea vitelor, albinăritul, vânatul, industrializarea şi comercializarea lui, aprovizionarea Moţilor cu bucate (grâu şi porumb), apoi îmbunătăţirea stării sanitare a Moţilor, prin stârpirea alcoolismului, vindecarea bolilor venerice, a tuberculozei, şi împuţinarea morţii la copii, răspândirea luminei la sate prin şcoală, biblioteci şi conferinţe, combaterea sectelor religioase şi alte chestiuni importante, sunt tratate în acest ziar cu multă seriozitate, şi cu mult interes şi tragere de inimă de către cărturarii şi binevoitorii Moţilor, fără deosebire de coloare politică.

Politica de partid, care a înduşmănit pe Români aşa de mult încât oameni cuminţi şi culţi neglijează interesele vitale ale Neamului, şi ale Ţării, pentru a-şi împlini anumite dorinţi mărunte, n'a pătruns până acum în coloanele ziarului „Glasul Moţilor". Ba din contră, coloanele acestui ziar sunt un teren neutru, pe care debutează atât partizanul partidului liberal inimosul dr. Emil Dandea, alăturea de senatorul naţional-ţărănist, valorosul advocat dr. Candid David.

Am văzut tratate pe larg nevoile Moţilor depe Valea Arieşului şi a Ampoiului, şi mai puţin ale celor depe văile Crişurilor, ale celor din jud. Arad, Bihor şi Cluj.

Cunoaştem greutăţile de comunicaţie ale Abrudului şi Câmpeniului cu Hălmagiul, Beiuşul, şi cu Huedinul, dar pe lângă toate acestea, cred că ar fi necesar ca ziarul „Glasul Moţilor" să fie oglinda fidelă a necazurilor şi a bucuriilor tuturor Moţilor din vechiul comitat al Zărandului, desfiinţat de Unguria 1866.

Noi cei dela *„Infrăţirea Românească"*, fundamental deosebiţi de partidele de guvernământ sectare şi jidovite, salutăm cu nădejde şi satisfacţie activitatea numitului ziar pe care îl recomandăm cu căldură, tuturor cetitorilor noştri. Nu căutăm a lăuda iniţiativa şi stăruinţa zilnică a dlui Micu.

Lăsăm acest lucru, urmaşilor noştri care vor putea aprecia pe fiecare după faptele sale.

Am însă pentru dl Ioan Micu un îndemn, care sper nu-mi va fi luat în nume de rău, într'u cât e pornit din adâncul inimii şi pentru binele poporului nostru aşa de oropsit, de nedreptăţit, de exploatat de politiciani, de Jidani şi de jidoviţi: — *nu înhăma ziarul „Glasul Moţilor" la carul niciunui partid politic, fie chiar de guvernământ sau guvernamental, ci rămâi credincios în serviciul Moţilor!*

Rămânând în serviciul Neamului al Bisericii şi al Ţării, poate că drumul e mai anevoios, dar e sigur! Dreptatea poporului va trebui să învingă!

ŞT. PENEŞ

Pentru actualul Prim-Ministru

Reclamă jidovească prin greşeală românească

Este ştiut că revista săptămânală *Jüdische Presszentrale Zürich*, monitorul Jidovimii depe glob, trâmbiţează pretutindeni orice succes jidovesc, orice simptom sau indiciu, că puterea lui Iuda creşte fie direct fie înfluenţând până la iudaizare naţiunile creştine. Am dat un exemplu de impunere al unui *banchet cuşer* organizat la o recepţie oficială în Roma.

Aici dăm un alt exeplu, cum Jidanii îşi fac reclamă din orice fapt, de natură să-i ridice în ochii lumii şi să discrediteze pe Goimi. De astă dată caută să discrediteze România.

Cităm faptul, traducând din cuvânt în cuvânt următoarea informaţie, luată din *Jüdische Presszentrale Zürich* No. 500 din 22 Iunie 1928. Şi anume:

„Dr. Rosenthal reprezintă pe Prinţesa Elena contra lui Carol.

(J. P. Z.) *Bucureşti. In acţiunea de despărţenie, pe care Prinţesa Elena, mama tânărului Rege Mihai, a intentat-o contra fostului prinţ moştenitor Carol, Prinţesa a fost reprezentată de cunoscutul avocat jidan Rosenthal".*

Orice bun Român îşi pune întrebarea: din atâţia avocaţi români, distinşi prin talent, învăţătură şi practică, nu s'a găsit nici unul, care să ajute la desăvârşirea divorţului princiar?

Pentru-ce suflarea lui Juda să ajungă până la Palat?

Pentru-ce, Domnule Prim-Ministru Vintilă Brătianu, care ai datoria de a veghea să se păstreze curat românească atmosfera din jurul Tronului, ai tolerat să se apropie unul din neamul lui Iuda, cum accentuează „Jüdische Presszentrale" — de cuibul scump unde creşte, păzit ca un sfânt odor, M. S. Regele Mihai?

Să nu crezi, Domnule Prim-Ministru, că dacă taci, pentru-că în fond nu ai ce răspunde, eşti mai puţin vinovat.

„Infrăţirea Românească"

Alba-Iulia

Am asistat îngrijaţi, apoi am înhumat cu bucurie şi acest act descreerat, trâmbiţat luni de zile, cu surle şi fanfare, dela un colţ la celalalt al ţării româneşti.

A fost — se vede — cea din urmă rezervă pseudotactică, din încăerarea politică legală, la aparinţă şi pe faţă, pentru ochii superficiali, aruncată de partidul dlui Maniu, în cumpăna unei victorii ahtiate aproape un deceniu, contra tuturor raţionamentelor inexpugnabile şi preceptelor sacre, divine.

Zic, legală şi pe faţă, deoarece adevărul asupra acestui epizod dureros, numai acei, cari sunt iniţiaţi în tainele culiselor întortochiate de conducere a Statului, apoi nefericiţii iloţi ai administraţiei şi spectatorii intelectuali imparţiali, pot să-l mărturisească, cu mâna pe inimă şi regret în suflet.

Ca la un semn magic, s'au pus în mişcare toate neamurile fostului de pomină Consiliu Dirigent, au tăbărît în miez de nopţi la sate şi furişându-se hoţeşte dela o margină la ceealaltă, au adunat hoiturile nemulţumite de declasaţi, în cete, propovăduindu-le raiul pe pământ, cu venirea la putere a partidului lor.

Din perchiziţiile făcute, cu ocaziunea monstruoasei adunături, îşi poate oricine închipui că la aceste conciliabule nocturne, n'au fost argumentele principale de educaţie politică ale acestor misiţi misionari, adevărurile Sf. Scripturi, ci săcurea şi toporul, boxerul, dinamita şi ştreangul, pentru toţi cei cari vor opune rezistenţă nizuinţelor lor.

Aderenţii clandestini, uluiţi de fericirea ce-i aşteaptă, au muncit gratuit apoi şi peste opt ore, ca să convingă ţărănimea şi gospodarii, să se înşirue de combatanţi în rândurile salvatorilor mesianici, ale acestui partid, zis naţional şi ţărănesc. *La adăpost în urma lor, jidovimea întreagă a deslănţuit cea mai deşanţată propagandă cu alcool şi cu bani, cu deosebire contra nucleelor şi organizaţiilor L. A. N. C. şi a intelectualilor neînregimentaţi în tranşeele hoardelor lor.*

Nu mai încape îndoială că în cazuri excepţionale şi sporadice, când victima a îmbucat prea mult şi cu poftă din măsladul otrăvitor, le-a şi succes intoxicarea şi aşa se explică, cum în şirurile de paraziţi ai satelor, s'a rătăcit şi câte un suflet halucinat pentru moment, de ţăran, sau gospodar.

Cu toate acestea, deşi au exhauriat întreg arsenalul de arme tipice dimocraţiei jidoveşti, abia la plecare s'au convins, că bilanţul activităţii desperate şi de luni de zile, e aproape nul şi că din sutele de ţărani şi gospodari, pe cari credeau că o să-i pornească ca un puvoi din fiecare sat, la drum, abia au răspuns la apel, răii zăhatelor, abia doi trei din tot al zecelea sat şi aceştia demoralizaţi, timizi şi desperaţi până la desnădejde.

După cum s'a constatat apoi şi nu sunt cazurile rare, când vre-un Şloim, sau Iţig, care şi-a însuşit binişor limba adoptivă, s'a deghizat în cioareci, cuşmă şi opinci zdrenţuite şi a plecat să îngroaşe numărul descreeraţilor şi să propage anarhia, sub mantaua costumului jerpelit, naţional.

Evident, cu cât se apropia cetatea Sfântă alui Mihai Viteazul, sau Ferdinand Desrobitorul, valurile scursorilor se inteţeau şi cu fiecare ceată năvalnică creştea vioiciunea şi curajul tuturor.

In razele mrejei, au fost luaţi în primire şi prelucraţi din nou, între patru ochi, cum se zice, de sutele de agenţi lipsiţi de scrupule, conştiinţă şi demnitate românească *şi de mii de jidovi exaltaţi de bucuria momentului, ce-l credeau sosit pe tipsie, într'u întronarea bolşevismului.*

Infricaţi şi tremurând, dupăce matadorii responsabili şi-*au numărat turma şi s'au convins de compoziţia ei, au bătut în retragere* şi abia mai ştiau ce să facă, ca să scape neted şi cât mai grabnic, din cea mai groaznică situaţie, poate a vieţii lor întregi.

Milogindu-se ca cerşitorii în zi de târguri, la încrucişarea tuturor drumurilor, adresau vorbe dulci şi complimente servile, copiilor, comuniştilor şi socialiştilor, înfumuraţi şi abia acum conştii de valoarea şi importanţa lor, iar cu picioarele fiind gata, în tot momentul, de a o şterge la sănătoasa, la cel mai mic indiciu de furtună. Căci oricât se credeau de eroi în apropierea ecrazitei şi a dinamitei, le îngheţase sângele în vine.

In cele mai critice momente, s'a lăţit ca fulgerul vestea, că vin căciularii — fiii ţăranilor şi gospodarilor români, cu ordinul să tragă în carne vie şi atunci hada tumultuoasă şi rebelă s'a recules şi a plecat cu ochii injiciaţi de sânge, cu creer hăbăucit de bestialitate şi pumnii strânşi spre răzbunare.

Ajunşi acasă, unde nu era armată, nici jandarmerie, au strâns lepădăturile semene şi comunicându-le, ceeace li s'a spus între patru ochi, au năvălit aproape în tot locul, asupra intelectualilor şi gospodarilor, ameninţându-i chiar cu moartea. Nenumărate cazuri sunt arhicunoscute, când slujbaşi, preoţi, învăţători şi gospodari au fugit cu familii cu tot de dinaintea năvalei, lăsând casă şi avut în mâna sorţii, iar altele, când tot aceştia, au fost znopiţi cu zor şi fără milă în bătăi, de zac încă şi astăzi.

Abia dupăce, cei încriminaţi au fost puşi în lanţuri şi readuşi la realitatea: că dl Maniu nu e Lenin, nici Mihalache nu este Troţchi, şi că România nu e şi nu va fi vreodată teren de oltuire a comunismului jidovesc, s'a sfârşit răsmeriţa de 6 Maiu 1928, *plănuită până în cele mai mici amănunte, de jidani şi jidoviţi.*

Acesta e adevărul dureros şi totodată cea mai grosolană pângărire a cetăţii unde s'a încoronat cel dintâiu Rege, al tuturor Românilor.

Dar dacă ar fi mâncat mătrăgună şi ţăranii şi fiii acestora — soldaţii — şi se întindea un dans macabru cu sânge şi foc, dela un capăt la celalalt al ţării?.. Ce ziceţi la acest prognostic cei cari aveţi de pierdut familie, cinste, diplome, bani şi pământ, dar cu deosebire România Intregită?

DORIN COSMIN

Preocupări din Capitala României
Materialism şi idealism

Nu sunt primul şi sper că nu voiu fi ultimul care ridic chestiunile ce urmează.

Asistăm la o creştere şi întindere tot mai mult a cancerului moral, în rândurile generaţiilor care se ridică.

In epoca imediată după războiu, mulţi îi găseau marea justificare: urmările răsboiului! Dar din nenorocire, vedem că păcatul se întinde, ba ce este mai trist, începe să fie justificat ca o necesitate a vremii, de oamenii diriguitori ai vieţii publice.

Mulţi dintre înalţii demnitari ai treburilor publice, militari, magistraţi, profesori de toate categoriile,

până ce şi prea cucernicii preoţi, nu se dau în lături de a întrebuinţa: *târgul politic*, *în interesele lor personale*.

— *„Cât poţi* (de ce aport politic eşti capabil) *ca să ştiu cât să-ţi dau?“* Aceasta este măsura justă a valorilor de azi; cu aceasta se măsoară şi se apreciază peste tot!...

Unde mergem şi unde vom ajunge?!

Tineretul în general — cel universitar în special, — ajunge la Universitate sau în viaţa publică cu o doză de idealism, de curăţenie sufletească.

Dela primul contact cu realitatea din viaţa publică, rămâne decepţionat şi fără voia lui, îşi pune întrebarea: Ce fac?!

Răspunsul îl cunoaştem. Cei care se lasă duşi de curentul vremii, ajung învingătorii zilei de mâine, iar ceilalţi... idealiştii, trebue să se retragă din faţa avalanşei, ca nişte învinşi, ca nişte eliminaţi nefolositori societăţii...

Se fac sforţări eroice — de oamenii conştienţi de nenorocirea ce ne aşteaptă — căutând gruparea elementelor sănătoase şi hotărîte pentru ofensiva cea mare, împotriva tuturor relelor.

Dar greutatea cea mare, este criteriul de selecţionare.

Trebue să recunoaştem — cu multă durere — că frământările studenţimii din 1922, până azi, n'au putut realiza şi impune, un plan, un sistem după care să se poată alege, ca în alte ţări: *Elita universitară!*

Această elită şi nu alta, are datoria morală să conducă şi să dea directive, idealiştilor universitari.

Am asistat cu durere, în multe împrejurări din viaţa sbuciumată a studenţimii naţional-creştine, când *„bun* cu *rău“* amestecat în conducere, a învins tocmai cel rău, din care pricină, acţiunele mari şi frumoase, au dat rezultate contrarii, celor aşteptate.

Aţari situaţii se produc tot sub influenţa exterioară. Căci doară, dela bătrâni învăţăm şi bune şi rele?!

Ultimele evenimente, îmi dau speranţa că studenţimea, în actuala ei organizaţie, (Uniune, Centre universitare, cercuri judeţene şi soc. pe facultăţi) va reuşi să facă o purificare şi să dea o directivă temeinică tineretului universitar.

Vremurile cer şi impun: *formarea convingerilor fanatice şi a caracterelor morale!*

Pentru aceasta:

izgonirea credinţei din sufletul tineretului că în viaţă, viaţa publico-materialistă, totul se face numai prin *„politica zilei“*, politica necinstei şi a corupţiunei.

Avem un crez, un ideal — cei care mai cred în el — de îndeplinit. Acei care năzuesc la înfăptuirea lui, trebue mai înainte de a păşi spre el, să-şi revizuiască conştiinţa, să vadă dacă este purificată de „noroiul zilei“!

Altfel, riscăm să *pângărim* şi să *compromitem*, jertfa celor mulţi, a căror trupuri au trecut în forma cea dintâiu.

Trecutul condamnă prezentul şi speră 'n viitor.

G. FĂCĂOARU.

Mormânt de martiri pângărit de Jidani

Publicăm mai jos următorul raport al neclintitului nostru prieten politic, I. Potra, privitor la o scumpă serbare naţională:

Domnule Preşedinte,

Sâmbătă în 23 Iunie 1928 ora 16, am plecat dimpreună cu şapte ţărani tineri, din comuna noastră, cu o căruţă trasă de patru cai spre Beliş, ca Duminecă în 24 Iunie să luăm parte la serbările organizate de Despărţământul „Astrei“ din Huedin, la „Fântânele“, unde Avram Iancu a distrus armata maghiară de sub conducerea generalului Vasvári, în anul 1848/49.

La ora 22 am sosit în Beliş unde am poposit câteva minute în faţa celor 45 martiri arşi pe rug de către bandele judeo-maghiare trimise de călăul Urmanczy, pentru acel scop.

Lucru ce am văzut petrecându-se la acel mormânt atât de scump nouă Românilor, la acea oră din noapte, ne-a rănit foarte adânc inimile, încât acelea răni numai atunci se vor vindeca, când cei în drept vor lua măsuri de îndreptare.

Acel mormânt sfânt este de jur împrejur încunjurat de magaziile, birourile, casina etc. a societăţii jidoveşti: „Kalotaszeg“ care a devastat şi devastează zilnic falnicii codri seculari ai Moţilor... Cum Jidanii în acea casină petreceau de par'că erau pe pusta Ungariei sau în Palestina, câte un grup de câte 2—3 ieşeau afară şi se îndreptau spre mormântul martirilor şi-l murdăreau, fiindcă dela casină până la mormânt e o distanţă de abia 5—6 paşi.

Ne-am întrebat: Oare aceşti perciunaţi cari azi se lăfăiesc ca în sinul lui Avram în jurul acestui mormânt, nu-s tot aceia cari au ars pe rug pe iubiţii noştri Belişeni?..

La ora opt dimineaţa am plecat din Beliş spre „Fântânele“. Am trecut peste mormântul lui Vasvári şi al soldaţilor săi. Un ţăran ne-a povestit: „Şi Ungurii pe timpul lor făceau serbări aici în toţi anii, însă ei nu se simţeau la ei acasă aici în munte, fiind tot timpul serbării păziţi de jandarmii lor“.

La ora 9.15 am sosit la „Fântânele“ la mormântul celor patru legionari ai Iancului, căzuţi pe câmpul de luptă.

Acel mormânt este situat în vârful muntelui şi are gard viu din brazi.

La capul lor se găsesc 2 cruci de piatră, una din timpurile luptelor, iar una nouă ridicată de harnici ţărani din Mărişel. Deasemenea pe lângă gardul viu este făcut gard nou din laţuri.

In faţa mormântului a fost ridicată o baracă de scânduri care serveşte drept altar.

La ora 10 a început serviciul divin, oficiat din partea alor cinci preoţi, care a ţinut până la ora 13.

După aceasta s'a dat masa câmpenească.

La ora 14 au început discursurile. Primul a vorbit dl Aurel Munteanu, protopopul Huedinului şi organizatorul serbării mulţumită căruia se fac acele serbări în fiecare an. D-Sa face istoricul luptelor Românilor, pentru desrobire începând cu Mihaiu Viteazul, Horia, Iancu şi până în zilele noastre când Dorobanţul Român a pecetluit pentru totdeauna Unirea noastră Naţională, îndemnând poporul să-i urmeze.

A mai vorbit Preotul din Rişca dl Chiuhan, şi dl Tănăsescu din Huedin.

Pe urmă am vorbit eu făcând istoricul luptelor din 1918—19, arătând cum au fost chinuiţi martirii şi eroii din Beliş, Bologa, Ciucea etc., şi nepăsarea noastră faţă de mormintele lor, cari sunt murdărite şi pângărite de aceiaşi care i-au ucis — de Jidani.

Am mai arătat în linii generale pericolul evreiesc, îndemnând poporul să lase certele interne, între fraţi şi fraţi şi să se unească în Cooperaţie, singura armă contra speculatorilor jidani.

Seara am petrecut cu fraţii noştri, ţărani din Călăţele, dupăce ne-am întors acasă.

Bologa la 26 Iunie 1928.

IOAN POTRA

Îndemnuri de peste Olt

Mult Stimate Domnule Director,

Ca unul care am fost adânc pătruns de ideea fundamentală — națională și creștinească, încă de când eram pe băncile șc. normale, simțeam acest torent veșnic — de descătușare națională... Astăzi, citind cu atenție rândurile revistelor: Apărarea Națională și Infrățirea Românească unde colaborează în prima: Marele Apostol al Creștinismului și candela ce răspândește sclipiri d'argint fiilor din meleagurile încântătoare ale României-Mari — A. C. Cuza, — iar în cea de-a doua inima creștinismului Ardelenesc, care a înțeles la timp că trebue să se facă unirea celor două Ligi, într'una singură și indisolubilă — este dl profesor I. C. Cătuneanu.

Deși în Oltenia noastră nu sunt atâți Jidani, totuși măsurile preventive sunt bune. Am dat alarma: prin viu graiu și în scris în revistele ce apar la R. Vâlcea.

M'am gândit să vă trimit ceva din ale mele spre a publica în revista Domniei voastre, ce cu mult tact românesc și creștinesc o conduceți.

Articole:

1. Cuvinte pentru Români.
2. Cheia sufletelor creștine.

Puiul de pandur din plaiurile Olteniei, roagă pronia cerească, pentru a vă da multă sănătate, spre a putea conduce și de azi încolo cu acelaș tact valoroasa D-stră revistă creștinească.

Salut românește și creștinește.

ALEXANDRU T. ENĂCHESCU, învățător
Păușești-Otăsău-Vâlcea.

*

Cheia sufletelor creștine

Eroi ai timpului umiliți și decepționați, în fiecare clipă avem de dus un răsboiu cu viața și 'n fiecare moment, cu voința noastră o înșfăcăm pentru sugrumare.

Singuri am venit în fața eșafodului, fiindcă n'am făcut apel la înalta facultate de a judeca — Conștiința — și aceasta este vina ființei umane, ce încă nu e pătrunsă de „Cheia sufletelor creștine!"

Cheia sufletelor noastre, este imperativul vremii în care trăim — unirea sufletelor creștine — ca prin ea, să ne putem exprima, ceeace în valul suferințelor de veacuri am cugetat.

Grija cea dintâi a înaintașilor noștri, a fost unirea teritorială în hotarele firești, unde frații români să-și poată exprima gândul și exercita valorosul talent în plină libertate, ca nație. Grija generației din zilele noastre, e ca 'n fermecătoarele meleaguri românești, să-și creeze prin propriile ei forțe — cultura națională, simțind că toată osteneala este a noastră — dar să facem ca și folosul să fie tot al nostru nu al altora. Cu cât entuziasm marele poet și profet V. Alexandri, a susținut cauza națională și creștinească, se vede din cuvintele: „Astăzi România se prezintă nouă cu istoria sa în mână, pentruca noi să înscriem pe paginile sale sau umilirea și pierderea neamului nostru sau demnitatea și salvarea lui!" Ca orice popor de „gintă latină", poporul nostru care e stăpânitor a unei țări îmbelșugate: — O Românie pitorească — visată de Vlahuță cu instituții desvoltate — dar un popor neprevăzător pentru viitorul lui... *se va pomeni într'o țară Izraelită... „Ce-i mai ușor decât a substitui locuitorilor acestei țări și de a face din țara întreagă o proprietate Izraelită!"* (Alexandri).

Pentruce bunul nostru părinte Matei Basarab ne-a lăsat cele dintâi lucrări (traduceri) în românește? Pentruce acest răsboiu intelectual în timpul celui mai ilustru strateg — tactician și diplomat iscusit? Pentruce generația d'altădată a picurat cu sânge pe cel ce voia să-i subjuge credința?... — Pentru un viitor de aur visat de dulcele Bolintineanu.

„Viitor de aur țara noastră are
Și prevăd prin secoli a ei înălțare".

Acesta este viitorul de aur teritorial — dar ni se impune căutareau unui nou viitor de aur și anume „al sufletelor". Un nou răsboiu — o frământare intelectuală — un torent veșnic de cultură națională, după cum marele Apostol al Neamului Românesc — A. C. Cuza, spune: Naționalitatea este puterea creatoare a culturii umane — cultura puterea creatoare a naționalității!"

Iată cheia sufletelor creștine — cultura — cu care ne vom deschide sufletele să le umplem cu lumină și să vedem prăpastia în care am căzut pe jumătate.

Prăpastia este neștiința și nepăsarea conducătorilor supremi — cheia care trebuie să deschidă inima noastră, e știința cu mijloacele ei: familia, școala, biserica și armata.

In urma acestora, ființele create, pun mâna pe acel instrument, care servește pentru găsirea, hotărîrea și înlăturarea răului, ce a căzut pe neamul nostru.

A trebuit să răsară oameni a căror operă va avea răspunderea chestiunilor vitale ale României-Mari.

Mila de care a fost păscut țăranul nostru, face să sufere azi din partea străinilor otrăvitori.

S'a creat Liga Apărării Naționale Creștine, care face apel la toți bunii Români, să vină sub steagul ei și să le arate că: Thora și Talmudul „Cărțile sfinte" ale Jidanilor, cuprind prescripțiuni de alungarea „goimilor", prin ucidere, prădare și robire și toate acestea unde?

In Țara Românească, unde e stăpân Românul...

Voește pomenirea noastră? Thora și Talmudul.

Poporul ales alui Dumnezeu — după crezul lor —. Dar cine a 'ncununat cu spini și împuns cu suliți pe blândul Isus?... însăș învățătura divină a Mântuitorului Hristos, care a zis, arătându-ne Calea credinței adevărate: (Matei).

„10. 34. — Nu gândiți că am venit să aduc pace pe pământ; nu am venit să aduc pace, ci sabie".

„12. 30 — Cel ce nu este cu mine, este contra mea; și cel ce nu adună cu mine, risipește".

„31. — De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului sfânt, nu le va fi iertată".

„32. — Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului sfânt, nu v'a fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor".

Duh sfânt, înseamnă adevăr.

Luminați de-ale Dumnezeirii cuvinte, trebue să ducem o luptă asiduă, și — „Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în Românul necinstit și înstrăinat". Deocamdată în pitoreștile plaiuri Oltene, sunt câteva pete negre — e dureros lucru — că acestea sunt rupte din neamul românesc și creștinesc.

Invățători, preoți, cărturari dela un capăt la altul al gliei strămoșești — în mâna voastră stă cheia pentru deschiderea sufletelor creștine — încredințați-o gloatei de aceeaș speță cu voi și având credință în Dumnezeu, ne va *încununa* izbânda!

A. ENĂCHESCU
Otăsău-Vâlcea
(Oltenia).

Nu uitați a Vă achita abonamentul la timp.

PREŞEDINŢIA L. A. N. C.

Comunicat

Preşedinţii delegaţi ai L. A. N. C., sunt învitaţi a stărui să desăvârşească, pe cât mai curând, organizaţiile judeţene şi locale, prin unirea tuturor elementelor, cari fac parte din organizaţie.

Membrii L. A. N. C., au datoria să ia parte activă la propaganda doctrinei şi a programului ei, în judeţele unde îşi au domiciliul. In vederea candidaturilor eventuale, se aminteşte, că nu se admit decât prin excepţie candidaturi în alte judeţe, şi în tot cazul, numai pe baza muncei efective, şi în judeţul de origine.

Preşedinţii delegaţi, vor comnnica Preşedintelui Suprem situaţia exactă a organizaţiilor lor, şi data dela care, fiind complecte, vor putea să fie vizitate de dânsul.

Membrii asociaţiei „Tineretul L. A. N. C.", sunt rugaţi să dea tot concursul Preşedinţilor de organizaţii, din judeţele lor.

Preşedintele Suprem al L. A. N. C.
A. C. CUZA

Dela coarnele plugului

Mult stimate d-le redactor,

Prin prezenta vă comunic că restanţa ce am de plată voiu achita-o cel mai târziu prin luna August, căci multe şi grele sunt nevoile ce apasă pe spinarea bietului plugar, dar tot mai mulţi sunt cămătarii şi speculatorii jidani care storc în mod mişelesc şi ultimul ban câştigat cu sudoare, dela bietul muncitor de pământ. Totodată vă rog să binevoiţi a face loc apelului scris şi redactat de mine, printre coloanele preţioasei Dv. reviste.

Apel,
Către fraţii săteni plugari din România Mare.

Fraţi plugari!

Astăzi în ţara noastră deşi e pace, totuşi se dau două crâncene răsboaie, unul între partidele politice, cel liberal dela putere şi cel naţional-ţărănesc din opoziţie.

Alt răsboiu firesc şi logic se dă între naţia românească şi Jidani.

Partidele politice se răsboiesc între ele pentru putere, pentru căpătuială, în sfârşit pentru ciolan. Liberalii duc campanie de ponegrire contra naţional-ţărăniştilor, acuzându-i că au legături tainice cu guvernul bolşevic din Moscova, îi mai acuză că au relaţii nepermise cu fostul principe de coroană Carol, cu Jidanii Wolf şi Rothermere etc. etc. Naţional-ţărăniştii aduc acuzaţii partidului liberal, ce a luat acum un an puterea fără voinţa poporului, adică prin violarea dreptului de vot călcând şi nesocotind legea electorală, că nu mai pot sta la putere fiind un guvern provizoriu etc. etc. Toate acestea, fraţi plugari, sunt o otravă cu care partidele politice se împroaşcă unul pe altul şi totodată prin gazetele lor otrăvesc şi sufletele noastre. Două din cele mai periculoase gazete care varsă enorme cantităţi de venin amestecat cu sămânţa urii, intrigii, calomniei şi discordiei pe care le absoarbem cu de-a sila noi plugarii, să le ştiţi, sunt: gazeta naţional-ţărănistă intitulată „Ţărănismnl" şi gazeta liberală intitulată „Poşta Ţăranului".

Ele sunt periculoase pentrucă se tipăresc pe înţelesul nostru (al ţăranilor) şi pentrucă nu cuprind nici a milionimea parte adevăr din ceeace publică cu privire la situaţia politică. Toate sunt minciuni, toate sunt deşertăciuni.

Vedeţi dar fraţi plugari că liberalii fac politică antisemită deşanţată (nedreaptă, mincinoasă) în lupta contra naţional-ţărăniştilor, totuşi sunt membri în consiliul de administraţie al celei mai mari bănci jidoveşti „Marmorosch-Blanck" alături de naţional-ţărănişti.

Fraţi plugari!

Atât liberalii cât şi naţional-ţărăniştii se iau la braţe cu Fildermanii, cu Ţirelsohnii, cu Tischler-Morii şi cu Groedelii; le satisfac orice dorinţă şi se dau supuşi poruncii lor. Dar vai! nouă ce ne rămâne? Suntem lăsaţi în voia sorţii şi pradă samsarilor şi cămătarilor. Când avem de vândut cereale ne ducem la cutare jupân Şloim şi iată ce păţim: jupânul fixează preţul pe kgr., el cântăreşte cerealele ce-i vindem în aşa fel ca să-i convie, el face socoteala şi la urma urmei luăm ce ne dă el şi s'a terminat cu munculiţa noastră depe tot anul (a pus-o bine). Când cumpărăm, alt geşeft; tot jupânul ne măsoară sau cântăreşte marfa ce cumpărăm, cere trei preţuri şi chiar patru ca să poată scoate dela noi cel puţin două preţuri şi să credem că am cumpărat ieftin; tot jupânul face socoteala, iar la plată plătim exact cât vrea el. Vedeţi dar fraţi plugari că noi nu suntem socotiţi de negustorii jidovi decât ca nişte animale, care muncim din greu numai spre folosul lor şi spre distrugerea noastră. Vorba poetului: noi munca, ei câştigul, ei cerul noi durerea. Citesc în „Viitorul" din 13 Maiu 1928 oficiosul partidului liberal din jud. Tutova următoarele fraze sublime şi chiar lirice:

„Dl David Manole (cu perciuni) cunoscutul comerciant din oraşul nostru a donat şcolii din com. Criveşti o bibliotecă (strict cuşer) care poartă numele de N. Simionescu[1]. De remarcat este că chiar locul şcolii a fost donat tot de dl David Manole. Dorim ca fapte de acestea să se înmulţească în judeţul nostru, pentru binele şi progresul cultural al sătenilor".

Ei bine fraţi plugari! dacă aici în pretinsa ţară românească (dacă nu jidănească) am ajuns să ne cultivăm din mila Jidanilor, apoi atunci unde sunt meritele patriotice şi naţionale, unde este democraţia şi aristocraţia culturală, unde este priceperea, cinstea şi energia ce a consumat-o partidul liberal pentru propăşirea şi progresul neamului românesc în decursul celor vre-o 70 de ani de existenţă, în care timp a predominat şi pretinde să predomine politica ţării româneşti? Care este efectul, care sunt roadele muncii lor? Jalnică poveste! Dacă e vorba că am ajuns să cerşim lumina culturală dela tarhonii de Jidovi cămătari şi speculatori, când e vorba că am ajuns să ne hrănim sufleteşte dela demonii ce au răstignit pe Mântuitorul nostru Isus Hristos, dela acei ce ne iau în deşert credinţa şi biserica apoi să-mi fie iertat să spun, că conducătorii noştri şi-au pierdut capul.

[1]) N. Simionescu este Preşed. partidului liberal din jud. Tutova.

Ei stau cocoţaţi în funcţii de senatori şi deputaţi şi aduc elogii Jidanului puturos pentrucă în bătaie de joc a dat câteva cărţi unei şcoli.

Fraţi plugari!

Vedeţi bine că pericolul e mare şi ameninţător, iar partidele politice ameţite de mirosul arginţilor lui Iuda în loc să ia măsuri împotriva acestui mare pericol abia au timp să se mănânce între ele ca câinii printre garduri.

Scăpare dela ele nu putem afla, să n'o aşteptăm dela ele.

Impotriva primejdiei de moarte şi stavilă puhoiului jidovesc se ridică cu hotărîre şi energie însaş naţia română organizată în Liga Apărării Naţionale Creştine, sub un singur şef, sub un singur drapel cu semnul svastica 卐 şi cu deviza Hristos, Regele, Naţiunea. — Să strângem deci rândurile sub steagul cu svastica desfăşurat de L. A. N. C., singura nădejde ce ne-a mai rămas. Iar când vor mai fi alegeri să votăm cu toţii numai candidaţii L. A. N. C. care s'au angajat de bună voie şi s'au legat cu jurământ că vor duce lupta pe viaţă şi pe moarte până la completa realizare a programului L. A. N. C.

La luptă fraţi Români şi cu Dumnezeu înainte. — La luptă deci până nu-i târziu.

18 Iunie 1928.

IOAN I. NICHIFOR,
plugar, preşed. L. A. N. C.
Sălceni—Tutova.

Acelaş glas din tânăra generaţie

— Imbogăţiţii de răsboiu —

Mârşăviile şi ilegalităţile de toate zilele îmi aduc aminte de epocele dureroase ale răsboiului, cari erau mai uşor de îndurat şi de trăit, căci adeseori ele erau brăzdate de glorioase fapte cari aduceau linişte şi lumină în suflete, zilele acelea de urgie anunţau zile de pace şi fericire, iar luptătorii dăinuiau în speranţa viitorului împletit în aur...

Dar în urma tumultului marelui răsboiu ce-a sfăşiat inimile a mii de mame şi a clădit morminte peste morminte, nu au sosit mult aşteptatele şi speratele zile de bucurii şi repaus, ci au sosit zilele de azi, învolburate şi întunecate de mizerii, lipsuri şi imoralităţi.

Luptătorii de odinioară sunt plugarii despoiaţi de acum, eroii de atunci sunt invalizii ce defilează în sdrenţe pe străzile pline de cocote luxoase şi galantoni cearlstonişti.

Acum, ca şi mai'nainte, în sufletele cinstite şi oneste, în oamenii de bine şi conştiincioşi se pun mulţimile de întrebări şi nedumeriri, li se înfăţişează o mulţime de probleme ce trebue deslegate şi descurcate.

Ei se întreabă: unde sunt atâtea şi atâtea milioane şi bunuri ce trebuiau să fie întrebuinţate la nevoile şi sărăcia ce ne bântuiau?...

Intrebări fără răspuns... Cui să ne adresăm? Opiniei publice? Dar opinia publică nu poate spune nimic.

Răspunsurile însă ni le dau faptele celor vinovaţi, conştiinţa ne dă speranţa unor zile ce vor veni şi în care toate se vor clarifica, în care cei vinovaţi vor fi pedepsiţi!..

Dupăce urgia cumplitului potop s'a îndreptat spre alte meleaguri, dupăce steagul păcii fâlfâi în mâinile celor sătui de resbel, mulţi patrioţi s'au arătat, mulţi viteji au răsărit. Şi întocmai caşi ei au răsărit „bogătani“ nenumăraţi, dar despre care se ştie că fuseseră „calici“.

Prilejul, cum îi spun ei, răsboiul a fost muşamaua sub care operau. In toiul luptelor ei stăteau înapoia frontului, ei nu mergeau la datorie, ci iscoditori urmăreau fiecare mişcare şi prindeau prilejurile de-a înşfăca tot ce inima le dorea.

Ei sunt acei ce acum se lefăesc în bogăţii nemeritate, ei, dezertorii dela datorie sunt cei ce poartă ranguri şi blazoane, ascunzându-şi spurcata lor conştiinţă sub trupul acoperit în faldurile mătăsurilor.

Sunt călăii deghizaţi ai celor plecaţi pe front şi furii celor ce-şi lucrau glia!

Ei, îmbogăţiţii de răsboiu sunt acei ce s'au ascuns şi-au fugit la chemarea naţiunii, sunt puternicii zilei, favoriţii soartei violate şi mandatarii titlurilor falşe.

Sunt hoţii, adevăraţii criminali ce trebuesc pedepsiţi!

Nu se întreabă oare murdara lor conştiinţă asupra trecutului pătat cu falşuri, furturi şi sânge?

Au rămas nepăsători la durerea mamelor cărora le răpeau odraslele, ultimele sprijine a bătrâneţelor lor.

Nu, ei nu se mai gândesc la nimic, ei sunt mari şi puternici, au banul prin care mituesc şi se îndoapă cu stupefiante!

Dar răspunderea nu va întârzia!

Va sosi vremea când noi, conduşi de farul dreptăţii vom deslega legalitatea înlănţuită şi când conştienţi de datoria noastră vom lovi în înstreinaţii şi necinstiţii bogătani de răsboiu!

Atunci, noi, cei tineri, la facla culturii şi sub cutele drapelului datoriei vom înfrânge stupiditatea generaţiilor inconştiente şi neputincioase, aşezându-ne pe culmile străbunelor glorii, alături de legendari eroi ai românismului!

Va fi ceasul răfuelii în care vom demasca mult încercatului popor şi pe „îmbogăţiţii de răsboiu“!...

TIBERIU.

Morala lui Hristos şi alui Iuda

Intr'o conferinţă religioasă scriitorul Pişculescu (fără a ne însuşi sentimentele D-sale) spunea: „Societatea numai prin morală se reorganizează, dar numai morala cu autoritate“. Aşa este! Societatea noastră sufere moraliceşte; ridicând-o pe această cale ne-am salvat de mizeria morală, dar chiar de cea socială. Susţin unii (necreştini) că orice morală ridică Societatea... Serios?... Dacă este aşa de ce Jidanii înoată în mocirla putreziciunii morale? Pentrucă orice morală este eficace? Pentrucă morala lui Iuda îi izbăveşte?... Trebue să precizăm: morală înseamnă moravuri bune. Jidanii au bune moravuri? Jidanii n'au avut şi nu vor avea niciodată morală, după cum n'au nici obiceiuri bune. Singura morală cu autoritate Dzeiască şi care rămâne în picioare, este aceea a religiei D-lui Hristos care a biruit lumea prin Invierea Sa.

Iată de ce Fore-Foré (în cartea sa „Face aux Juifs)“ caracterizează speţa umană astfel: *1) omul*, 2) *Jidanul*, 3) *maimuţa*.

El nu are morală, nu este om. Şi cine permite conveţuire, ca să-l ducă la morala lui Iuda-neomul, acela este vinovat, şi tot acela nu mai este creştin.

Ori cu Hristos, ori cu Iuda. La un loc exlus, nonsens... Iată dar cum se prezintă problema pentru noi creştinii!...

Să o ştie aceasta toată suflarea românească! C. CRONŢ, student.

Datoria noastră . . .

Da, domnilor colegi — şi mă adresez colegilor mei dela Universităţi şi dela Academii — avem o datorie mare — o datorie sfântă — de îndeplinit în cursul vacanţei care a 'nceput.

Nu e locul, şi nu vreau să vorbesc acum de datoria cărţii, de care obligaţiune fiecare din noi s'a achitat după cum a putut, sau mai bine zis, după cum i s'a dat posibilitatea — căci în timp ce majoritatea enormă din noi — fii de ţărani — ne sbatem în ghiarele mizeriei, numai pentru vina că vrem să trăim şi noi cum ar trebui într'o ţară unde în prezent, sănătatea, cultura şi bogăţia sunt monopolul unei naţii spurcate — repet — în timp ce noi ne trudim să corespundem menirii şi datoriei noastre, cerând ajutorul statului — să ne aline din durerile noastre — înlesnindu-ne un traiu mai omenesc — prin mărirea subvenţiilor universitare — pe care insistent şi invariabil o cerem — şi la care ni se serveşte totdeauna un refuz deghizat, dar categoric — spunându-ni-se că nu sunt bani — totuşi am constatat şi în acelaş timp cu noi şi întreaga naţiune românească, că s'au găsit în visteria statului destule milioane ca să se dea unor norocoşi muritori din Oradea mare, Cluj. etc., ce-au avut fericirea să li se spargă geamurile — fapt provocat de ei — numai pentrucă aceşti fericiţi, pe lângă calitatea de cetăţeni români făcuţi, dar nu născuţi — mai au şi alta: *cetăţeni de marcă internaţională — Jidani.*

Ce nu s'ar fi făcut cu cele 20 milioane plătite? Câţi studenţi n'ar mai fi pe drumuri? Câţi n'ar mai fi clienţii spitalelor, prin voinţa jidănească şi nepăsarea celor ce nu se ocupă de noi, indiferent din orice motive?

Deaceea zic: avem o datorie mare — şi adaug: avem o datorie sfântă — întâiu faţă de ţară — în al doilea rând — faţă de cei ce-au îndrăznit să ne trimită la învăţătură, de a le spune cu glas tare că a sosit ceasul redeşteptării.

A sosit ceasul suprem de a fi crainicii cari să vestească neamul că ţara e în pericol de moarte.

La ţul ce ni s'a întins de rassa jidănească începe să se strângă tot mai mult în jurul gâtului bietului popor românesc.

Ce folos că noi suntem liberi într'o ţară închisă de toate părţile?

Ce folos căţăranul nostru muncitor — temelia ţării — este liber politiceşte?

Libertatea politică valorează prea puţin, dacă nu e însoţită de libertatea economică şi aici e una din datoriile noastre esenţiale: să spunem celor ce ne iubesc şi ne ascultă că aşa cum e concepută şi cum e utilizată azi la noi libertatea politică — singura la noi în ţară — este libertatea de a muri de foame într'o ţară râvnită permanent de duşmanii noştri pentru bogăţiile ei imense.

Pericolul orei prezente este prea evident şi strigătul de alarmă purtat pe toate buzele româneşti, nemurdărite, este: *Independenţa economică a ţării.*

Ţăranul român este sclav economiceşte astăzi mai mult ca oricând. Fanariotul de acum o sută de ani nu este decât un palid termen de comparaţie faţă de Jidanul de azi, hrăpăreţ, cotropitor şi atotputernic.

In străinătate statul obţine cu cea mai mare greutate împrumuturi, astăzi atât de trebuitoare — *numai pentrucă Jidanii de aiurea şi-au coalizat forţele oculte ca să le zădărnicească* — cu alte cuvinte — ca să împiedece refacerea ţării, dorită atât de mult de toţi Românii adevăraţi.

Pe cât de imensă şi nefastă este influenţa Jidanilor în afară, pe atât de distrugătoare este înlăuntrul ţării — jugul stăpânirii jidăneşti îl simţim cu toţi şi cu toţi suntem de părere că a devenit insuportabil prin greutatea lui din ce în ce crescândă.

Ce este actuala situaţie economică decât un jug, pe care cu ruşine trebuie să recunoaştem că-l purtăm efectiv — şi a cărui înlăturare constitue o problemă de existenţă naţională.

In lumea dură a afacerilor, în epoca de acut materialism ce traversăm, sentimentele valorează prea puţin şi oricât ne vom bate noi cu pumnii în piept că suntem Români în inimă, aceasta are puţină importanţă dacă nu suntem Români şi în pungă.

Aşa cum suntem Români în pungă astăzi n'am fost niciodată şi mă'ndoiesc că strămoşii noştri au dorit vreodată ca urmaşii lor de azi să fie aşa cum sunt.

Mărturiile, nu celor mai îndepărtaţi, nu fac decât să ne reamintească că ei au prevăzut gravitatea pericolului jidănesc şi pe care numai indolenţa noastră condamnabilă l-a lăsat să germineze până la maturitate.

M. Eminescu, V. Alexandri, M. Kogălniceanu, V. Conta, B. Petriceicu Haşdeu, marele nostru bărbat de stat I. C. Brătianu şi mulţi alţii ne-au lăsat cu limbă de moarte: să ne ferim de Jidani. Operile lor sunt cea mai vie dovadă a spiritelor lor înalte, înţelegătoare timpului şi de cari se simte atâta nevoie azi.

N'am ascultat de sfaturile lor luminate şi dacă am ajuns unde suntem nu e decât vina noastră. Răul s'a agravat tot mai mult încât astăzi trebuiesc infinit mai multe eforturi decât mai înainte. Datoria noastră este un imperativ mai categoric ca altădată şi a nu corespunde întocmai timpurilor înseamnă a dezerta dela datoria cea mai sfântă — datoria faţă de patrie.

Şi-acum când patria e în pericol, strigătul de alarmă trebuie purtat pe toate buzele — şi nu numai atât — trebuie făcut să fie înţeles în întreaga lui accepţiune, de toată suflarea românească, care vrea să trăiască liberă într'o ţară, pe care vrednicii noştri înaintaşi au apărat-o totdeauna cu preţul sângelui lor.

Jidanii n'au făcut nimic pentru ţara aceasta — au trădat-o totdeauna în timp de răsboiu ca şi în timp de pace — au bârfit-o în ţară şi'n străinătate — au jefuit-o şi-o jefuiesc cu pasiunea diabolică pe care-o cunoaştem cu toţi.

Indolenţa nu e decât condamnabilă, iar datoria noastră cea mai urgentă este să pornim activ la luptă — să facem ca poporul să ştie că în România mare:

95% din cerealiştii cari jefuesc produsele muncii ţăranului român sunt Jidani, că,

90% din subsolul românesc, care conţine imensele bogăţii ca petrolul, cărbunii, etc., este în mâinile jidanilor şi că

98% din pădurile României sunt exploatate de Jidani aşa cum ştim cu toţii — încât ne-au lăsat munţii despăduriţi şi pe noi Românii adevăraţi, săraci într'o ţară bogată.

Să deşteptăm ţara la lumina sinistră a primejdiei jidoveşti!

Aceasta este datoria noastră, domnilor colegi!

GHEORGHE I. POPESCU
student.
Academia Comercială, Cluj.

Pentru pretinşii noştri bărbaţi de stat

„Niciun om, fie scriitor, fie om politic, fie diplomat, nu poate fi privit copt la minte câtă vreme nu a încercat să abordeze făţiş problema jidovească“.

Henri Wickam Steed.

(„La Monarchie des Habsbourgs“ 1916 pag. 278.)

Citiţi şi meditaţi Domnilor Tancrezi, Petroviceşti şi Madgeari, cari aspiraţi la cârmuirea naţiei româneşti!

O măsură arbitrară

Funcţionarii primăriei şi ai prefecturii au primit o adresă din partea comisiunii mixte de rechiziţii sub Nr. 1052—928, prin care li se aduce la cunoştinţă, că la data de 1 August a. c, vor fi evacuaţi din locuinţele rechiziţionate, nemai având dreptul la rechiziţie potrivit ordinului Ministerului de Interne Nr. 10062 A. din 11 Iunie a. c. Ne punem întrebarea de ce chiar la data de 1 August a. c. această categorie de funcţionari îşi pierde dreptul de a beneficia mai departe la rechiziţie, până când timp de zece ani au beneficiat de acest drept. Dealtfel Legea pentru Statutul funcţionarilor publici (lege promulgată prin Inaltul Decret Regal Nr. 3112 din 15 Iunie 1923) spune la Art. 1 următoarele. Sunt funcţionari publici cetăţenii români, fără deosebire de sex, cari îndeplinesc un serviciu public permanent (civil şi eclesiastic) la Stat, judeţ, comună sau la instituţiunile al căror buget este supus aprobării Parlamentului, guvernului sau consiliilor judeţene şi comunale.

De ce acest ordin contradictoriu şi înafară de lege pentru o singură categorie de funcţionari? Ori Ministerul crede, că se pot mazili mai uşor funcţionarii, dacă îi ia pe rând după diferitele categorii? Ce au făcut diferitele guverne perindate de zece ani pentru locaţiunea funcţionarilor, primul mijloc de existenţă al oricărei clase sociale.

Pentru ceilalţi funcţionari s'a fixat prin lege o dată mai tardivă, o lege în contrazicere cu realitatea, când funcţionarii din lefurile lor actuale abia î-şi acopăr trebuinţele pe lângă beneficiul de a locui în case rechiziţionate. La 1 August o să înceapă spectacolul. Bieţii funcţionari în loc să plece în concediu să-şi mai odihnească oasele ostenite pentru binele obştesc, deocamdată se vor refugia în corturi fără odihnă. Iar rabinii vicleni vor râde cu hohot tolăniţi pe pecle rituale, când văd că la noi nu s'a normalizat viaţa şi credincioşii plămânilor umflaţi cu foiul la abator pot să pescuiască mai departe în apa tulbure creiată de ordine ministeriale. Vom reveni.

UN FUNCŢIONAR

Corespondenţă din Bucureşti

Pentru dl Ministru Lapedatu

Ştim că dl Ministru Lapedatu este un om de o corectitudine exemplară. Şi un bun Român. De aceea ne permitem a-i atrage atenţiunea asupra următorului fapt, fiind convinşi că D-sa va lua măsuri de îndreptare a răului. La Ministerul Cultelor şi Artelor orice lucrări de construcţii sau reparaţiuni pentru instituţiile pendinte de acest departament se dau spre executare unui antreprenor, constructor calificat, care înainte de toate e înscris ca specialist la „Asociaţia patronală“ din Ministerul Muncii. Darea în întreprindere a unor asemenea lucrări se face de către un arhitect delegat în acest scop de serviciul technic al Ministerului. Lucrările recente de reparaţiuni dela muzeul Kalinderu din Bucureşti, care se plătesc din fondurile Ministerului Cultelor şi Artelor, au fost încredinţate unui oarecare Jidan vopsitor *D. Feldman* de către arhitectul Ministerului *D. Giurgea.* Cum Jidanul susnumit nu e de profesiune antrepenor-constructor calificat, ci un simplu vopsitor, uşurinţa cu care i-a încredinţat acele lucrări dl Arhitect Giurgea e condamnabilă. Lipsa de competenţă a acestui vopsitor va avea ca urmare: lucrări prost executate — bani cheltuiţi în zadar de către Ministerul Cultelor şi Artelor.

De altfel dl *D. Giurgea* — arhitectul ministerului, în asemenea materie e mult recidivist.

Din informaţiile pe care le avem reiesă, că dl *arhitect Giurgea* acordă o protecţie vinovată acestui Jidan — impunându-l la anumite lucrări.

Pentru bunul nume al departamentului, pe care-l conduce cu atâta prestigiu, rugăm pe dl Ministru să ia în *cercetare serioasă* cele semnalate mai sus.

CORESP.

O licitaţie împărţită în două

De trei ani s'a aşezat în Cluj un Moţ, de meserie negustor de sticlă, deschizând o prăvălie după multe peripeţii în Calea Victoriei No. 91. Se numeşte Gavril Boca şi este singurul negustor român din această branşă în Cluj.

După grindina dela 1 Maiu, când o mulţime de geamuri au fost sparte, Universitatea care a suferit mult în urma acelei furtuni, a făcut licitaţie publică în 8 Maiu pentru repararea geamurilor dela Clinicile universitare. S'au prezentat la licitaţie nelipsiţii negustori jidani, *Fischer, Hunwald, Schwarz, Moskovits* etc. şi pentru prima dată Gavril Boca negustor român. La licitaţie Boca i-a majorat pe adversari cu 15 puncte, încât a câştigat lucrarea, oferind metrul patrat de sticlă cu 180 Lei, pe când ceilalţi cu 195-200 Lei.

Imediat a doua zi, urmează a doua licitaţie pentru restul geamurilor sparte, unde Jidanii s'au carte-

lat, au oferit sticla cu diferite prețuri, până când negustorul român era încredințat, că la aceeaş ofertă va câştiga şi această lucrare.

Din lipsă de spațiu, nu venim cu amănunte, dar întrebăm administrația Universității şi autoritatea ei superioară: pentru-ce a fost ruptă în două licitația geamurilor, pe când banii se plătesc din acelaş cotor; de ce nu ise achită suma pentru care a lucrat Gavril Boca, să nu-l aducă în încurcături financiare cu Fabrica din Mediaş? De altfel am asistat în Cluj la dispariția în mod tacit a unei firme româneşti de canalizare „Universum" deoarece statul nu şi-a achitat datoria pentru lucrările făcute.

Credem că s'a terminat cu manoperele de acum câți-va ani, când ca Român îți era imposibil să obții ceva în fața autorității.

Suntem siguri că puterea iudaică încordată mai eri într'un suprem efort de strangulare a neamului românesc, a început să se înmoaie, deşi anumiți factori caraghioşi cari frecventează cluburile agitate, recomandă spre decorare, ba pe doctorul Mátyás, savantul profesor, care singur s'a avansat la acest rang peste noapte, ba pe alte nulități patentate.

Dragă Boca, nudespera, „a trecut vremea de pe atunci" ne-am refăcut după răsboiu şi te asigur că doctorul Mátyás este caraghios cu „Steaua României" pe piept.

UN DOCTOR IN MEDICINĂ.

In atențiunea d-lui Ministru Dr. C. Angelescu

O nouă nedreptate făcută Moților

Cetim în Nr. 29 al ziarului „Glasul Moților". că Şcoala secundară de fete din Zlatna a fost desființată.

Supunem judecății opiniei publice româneşti, faptul nesocotit al Ministrului Instrucțiunii şi nedreptatea făcută Moților.

Domnul Ministru Dr. C. Angelescu cu telegrama Nr. 39431—926 scria cele ce urmează la adresa şcolilor şi profesorilor.

„In timp de 4 ani cât am condus Ministerul Instrucțiunii mi-ați dat tot concursul pentru înfăptuirea operei şcolare, de care avem atâta nevoe. Prin activitatea rodnică, ce ați desfăşurat atât în şcoală cât şi în afară de şcoală ați scris cea mai frumoasă pagină din istoria renaşterii culturale a României întregite. Părăsind azi acest Minister găsesc de a mea datorie să Vă exprim cele mai călduroase mulțumiri pentru concursul ce mi-ați dat şi să Vă asigur că nu voi uita niciodată munca, priceperea şi devotamentul ce ați pus în îndeplinirea datoriei şi în înfăptuirea acestei opere şcolare". Ministrul Angelescu.

Aşa scria domnul Ministru dr. Angelescu la 1926.

Azi când se află în acelaş scaun ministerial — pe care l-a părăsit pentru un an în 1926 — Dl Ministru Dr. C. Angelescu desființează print'o trăsătură de condeiu Şcoala Secundară de fete din Zlatna — focarul de lumină al viitoarelor mame române din țara Moților.

Noi cerem sus şi tare repararea acestei nedreptăți strigătoare la cer. Răposatul primministru I. C. Brătianu voia să facă dreptate Moților.

Aşa respectați Dvoastră onorați Colaboratori, testamentul fostului vostru primministru? Cu astfel de fapte voiți să-i pângăriți memoria marelui dispărut?

CRONICAR

Dorința [1])

Vreau să fiu învățător, pentrucă acest nume, întrupează în el, tot ce poate fi mai scump, pentru luminarea fraților mei: consătenii.

Vreau să fiu învățător, însă nu acela pe care şi-l închipue orice „*mahan*", orice parvenit şi ipocrit crezându-mă, că eu sunt menit să fiu unealta sau păpuşa ce trebuie să joc după struna dictată de interesul politic sau al cinismului personal.

Vreau să fiu adevărat învățător misionar ca martir al neamului meu, ce îşi înțelege menirea şi misiunea sa, dar nu ca să-mi spună: „Du-te şi loveşte" în acel frate al meu; care nu aderează la partidul lui, sau mai bine zis să fiu agentul mârşav electoral.

Vreau să fiu învățător liber şi nu subjugat, care să cânt cântecul cel mai dulce şi mai plăcut şi să-mi apăr Tronul, Patria şi Națiunea mea de duşmanii interni—externi.

Vreau să fiu învățător luminător al fraților mei cari astăzi sunt biciuiți de partidele politice.

O singură deviză este scrisă în sufletul unui Român, deviza sublimă care străluceşte pretutindeni e acea: Hristos, Rege, Națiune.

Sunt creştin ortodox, voiu apăra biserica contra sectelor religioase care luptă contra credinței strămoşeşti, uneltele Jidanilor, cari au ucis pe blândul nostru Mântuitor Isus.

Am fost ostaş credincios țării, în timpuri de restrişte prin care patria a trecut, am apărat tronul şi astăzi când avem un Rege cu numele de Mihaiu, voiu fi gata oricând de jertfă pentru apărarea tronului, şi orice sacrificii vor fi, pot să spun:

Peste acest pământ nu se trece!

Sunt Român, şi mă mândresc de numele de Român, şi voiu lovi şi în frații mei de acelaş sânge, cozile de topor ale Jidanilor; vreau să fiu persoană de sacrificiu şi de luminare.

Sunt acela, care nu mă tăvălesc în mocirla politică, jidovită, şi dacă ar înființa şi ghilotina, ultimul cuvânt al sfârşitului meu va fi:

Trăiască M. S. Regele Mihaiu I.

Trăiască Apostolul neamului creştin A. C. Cuza.

Trăiască Liga Apărării Naționale Creştine.

Jos cu Jidanii şi jidoviții independenți.

P. POPESCU,
învățător dela Hiuța

[1]) Reproducem din ziarul *„Apărarea Națională"* dela Arad din 28 Iunie 1928.

Notar comunal bătăuş. Cetim în „Universul" No. 150 din 2 Iulie a. c. că notarul Quintiliu Bordan din Morloca, după ce a târît la Parchetul Trib. Cluj pe harnicul şi însuflețitul român Ioan Potra, din Bologa, primar, drept răsbunare pentru că nu i-a reuşit mişelia, l-a lovit cu revolverul în fața rănindu-l şi rupându-i dantura de aur. Vestejim fapta sălbatică a notarului Bordan — față de un om ca Potra căruia nu-i vrednic să-i treacă pe dinainte, şi vom căuta ca fapta lui să fie pedepsită după merit. — Dl Ioan Potra este un colaborator vechiu al „Infrățirii Româneşti", este preşedintele Cooperativei şi al băncii populare, şi primarul comunei Bologa — din jud. Cluj.

Trimitem dlui Potra salutul nostru frățesc, dorindu-i grabnică însănătoşire.

INFORMAŢIUNI

Dela organizaţia judeţului Cluj a Ligii Apărării Naţionale Creştine. Preşedintele organizaţiei L. A. N. C. a judeţului Cluj, înţelegând că după unirea sărbătorită la Iaşi trebue strânse rândurile aderenţilor noştri fără nici o zăbavă, a trimis tuturor fruntaşilor din comunele judeţului următoarea adresă:

Stimate Domn,

Liga Apărării Naţionale Creştine întărindu-se prin Unirea sărbătorită la Iaşi, în sfânta zi de Rusalii şi pornind la muncă pentru propagadă şi organizare, aşa încât alegerile generale să ne găsească bine pregătiţi, Vă rugăm să ne comunicaţi dacă mai putem să ne răzimăm pe sprijinul D-voastră politic, ca fruntaş în sat şi om al nostru de încredere.

Dacă şi astăzi, când poporul român poartă tot mai greu jugul jidovesc, mai sunteţi părtaş la lupta noastră contra Jidanilor şi a politicianilor jidoviţi, atunci Vă rugăm să binevoiţi a complecta şi semna alăturatul formular şi a ni-l trimite fără întarziere, la redacţia revistei noastre "Infrăţirea Românească" din Cluj str. Bob Nr. 7.

Cu distinsă stimă

Preşedinte I. C. CĂTUNEANU

Secretar Dr. A. ISTRATE

Iată textul formularului:

Domnule Preşedinte,

Subsemnat........................ născut......
în comuna.................. judeţul..................
la anul..........; de confesiune......................
starea civilă.......................... cu domiciliul
în comuna .... str. ....
nr....... de profesiune........................ am
onoare a Vă ruga să binevoiţi a mă
înscrie
considera şi pe mai departe înscris în Liga Apărării Naţionale Creştine, organizaţia judeţului Cluj.

Totodată declar prin aceasta că voiu fi credincios principiilor organizaţiei L. A. N. C., că voiu respecta statutul şi regulamentul ei şi că voiu executa dispoziţiile luate de conducerea L. A. N. C.

Primiţi dle Preşedinte asigurarea deosebitei mele stime şi consideraţiuni

.... la .... 19......

....

Recomandăm:

....

....

Aducem la cunoştinţa întregului neam românesc, tradat de politicianii României întregite, că dela Unirea Bucovinei cu ţara mumă au intrat numai în Cernăuţi peste **60.000 de Jidani** din Galiţia şi Polonia. Amintim opiniei publice, că în răstimpul dela Unire până astăzi, adecă în timp de 9 ani, partidul zis naţional-liberal, astăzi la cârmă, a guvernat 7 ani, şi deci are cea mai mare parte de răspundere la această stare jalnică, de completă desnaţionalizare a Cernăuţilor.

*

„Solidaritatea Creştină". Este numele revistei, ce apare la Brăila ca organ al L. A. N. C sub direcţia dlui C. Mihăilescu—Floridor, un înflăcărat şi statornic luptător pentru drepturile Românilor din acea parte de ţară. Acum de curând am primit No. 59—60 din „Solidaritatea Creştină" cu articole de mare valoare:

„Ingrijorarea zilei de mâine" de C. Mihailescu.

„Halutismul în România" de Maiorul Alex. Constantinescu.

„Unde stă isbânda"? de comerciantul Gh. R.

„Evenimente Mari" de Floridor.

„Mentalitatea jidovească" de Vlad Ţepeş.

„Trezirea conştiinţei" de Gh. Troia.

Români sprijiniţi o publicaţie ca *„Solidaritatea Creştină"*!

*

Pentru Gazeta săptămânală a L. A. N. C. Dintre scrisorile primite dela cititorii noştri — publicăm următoarele:

„Aflând în No. 12 din 15 Aprilie ştirea despre scoaterea unei gazete săptămânale n'am putut decât să mă bucur din adâncul sufletului; însă din cauza unor împrejurări n'am putut ca să răspund, că scoaterea unei gazete săptămânale ar fi numai şi numai spre binele ce urmăresc toţi bunii şi adevăraţii Români.

Apoi cetind şi în No. 16 din 15 Iunie la pagina 4—5 a Rev. „Infrăţirea Românească", n'am decât să mă alătur de aceia, care au anunţat că o vor sprijini. Aşa şi eu după puterile materiale, voi sprijini o gazetă săptămânală sau eventual una zilnică, pentru ca mişcarea naţională să meargă cât mai repede spre ţinta ce propus. Vă rog să mă consideraţi dela început printre primii abonaţi".

Tiha Bârgăului, 18. IV. 1928. din jud. Năsăud.

Vasile Pop, econom.

*

„Aderez la editarea unui ziar cotidian sau cel puţin săptămânal. Promit cinci abonamente". Cu stimă *Eugen Popescu*, învăţător.

*

„Nu stau la îndoială — ci mă bucur nespus de mult, că se înteţeşte propaganda de apărare şi deci promit a abona gazeta săptămânală.

Afară de mine promit încă un abonament.

Vlădeni-Braşov, 1 Iulie 1928.

Inginer *Mihail Ittu*.

*

Un întârziat cu plata. „Datoria fiecărui abonat e să achite la timp abonamentul; iar eu am uitat de această datorie.

Vă promit solemn, că voi achita în fiecare lună 200—300 Lei după împrejurări. V'am trimis în rândul trecut 100 Lei, acum iar 100 Lei şi în curând Vă voi mai trimite. Niciodată nu m'am gândit, c'o să Vă citesc atâta timp revista şi pe urmă să nu Vă plătesc.

Ar fi cea mai mare ruşine din partea mea."

Abonatul No. 741.

N. R. Aşa înţelegem şi noi ţinuta fiecărui abonat al „Infrăţirii Româneşti" care se susţine din aceste abonamente, dar luptă pentru binele tuturor Românilor!

*

Activitatea L. A N. C. în judeţul Buzău. Cetim în Nr. 4 al ziarului „Buzduganul" ce apare lunar în oraşul Buzău, că în 20 Maiu 1928 s'a sfinţit în comuna Găvăneşti din jud. Buzău un *„Monument al Eroilor"* din acea comună. La această patriotică serbare aranjată de păr. Ioachim Popescu pentru pomenirea Românilor, care cu sângele lor au făurit România Mare, afară de prefectul judeţului şi alte autorităţi militare, şcolare şi bisericeşti în frunte cu P. S. S. Episcopul Ghenadie al Buzăului — au luat parte şi organizaţiile L. A. N. C. din judeţele Buzău şi Prahova reprezentate prin dnii *Gh. Maxen, S. Policroniade, Gh. Dragomir, V. Niculescu, St. Petcu* şi *Trifescu* (din Buzău), *dr. Victor Petheu cu Sofia, dna Georgescu* preşedinta văd. de război, *Popescu şi dsoara Colinescu* (din Ploeşti). Ambele organizaţii au avut drapele. Din partea L. A. N. C. a vorbit cu multă însufleţire dl dr. Victor Petheu preşed. organizaţiei din jud. Prahova, care a stors lacrămile asistenţei.